

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

ANAÏS NIN
Delta lui Venus

POVESTIRI EROTICE

Traducere din engleză și note de
ALINA PURCARU

HUMANITAS
fiction

Prefață*

(*Aprilie, 1940*)

Un colecționar de cărți i-a oferit lui Henry Miller o sută de dolari pe lună ca să scrie povestiri erotice. Să-l condamni pe Henry să scrie literatură erotică pentru un dolar pe pagină părea o pedeapsă dantescă. A protestat, pentru că dispoziția lui numai rabelaisiană nu era, pentru că scrisul la comandă era o ocupație de care se simțea castrat, pentru că a scrie conștient că îl pândește un *voyeur* pe gaura cheii însemna să piardă întreaga spontaneitate și plăcere a aventurilor lui nebunești.

(*Decembrie, 1940*)

Henry mi-a povestit despre colecționar. Luau uneori prânzul împreună. A cumpărat un manuscris al lui Henry și i-a sugerat să scrie ceva pentru un client mai vechi de-al lui, plin de bani. Nu i-a putut spune prea multe despre acest client, decât că era interesat de literatura erotică.

Henry s-a apucat de treabă vesel, glumind tot timpul. Inventa povești sălbatice care ne făceau să râdem. A abordat întreaga poveste ca pe un experiment, care inițial părea ușor. Dar după o vreme a început să se plictisească. Nu voia să includă nici unul dintre materialele care făceau parte din munca lui serioasă de scriitor, așa că nu a avut încotro și a

* Adaptare după *The Diary of Anaïs Nin, Volumul III* (nota ediției originale).

trebuie să-și pună imaginația la lucru, forțat să-și schimbe, vrând-nevrând, și dispoziția.

N-a primit nici un cuvânt de confirmare de la ciudatul comanditar. Era cumva firesc să nu vrea să-și dezvăluie identitatea. Dar Henry a început să-l tachineze pe colecționar. Chiar exista comanditarul ăsta? Nu cumva aceste pagini erau pentru uzul propriu al colecționarului, care voia să-și pipereze viața plină de melancolie? Erau cei doi una și aceeași persoană? Am discutat pe larg problema cu Henry, amuzați și derutați în același timp.

Chiar atunci, colecționarul l-a anunțat pe Henry că misteriosul client venea la New York și că aveau să se cunoască. Dar, dintr-un motiv sau altul, această întâlnire n-a avut loc niciodată. Colecționarul i-a povestit cu exces de detalii cum trimisese el manuscrisul par avion, cât îl costase, tot felul de detalii mărunte care să dea mai mult realism prezinsei existenței a clientului său.

Într-o zi a vrut un exemplar din *Primăvara neagră* cu dedicație.

Henry i-a spus:

- Dar parc-ai zis că are toate cărțile mele, cu autograf.
- Și-a pierdut exemplarul din *Primăvara neagră*.
- Cui s-o dedic? a întrebat Henry inocent.
- Scrie, pur și simplu, „Unui bun prieten“ și semnează.

Câteva săptămâni mai târziu, Henry a avut nevoie de un exemplar din *Primăvara neagră* și n-a găsit nici unul. S-a hotărât să împrumute exemplarul colecționarului. S-a dus la el la birou. Secretara i-a spus să aștepte. A început să se uite la cărțile de pe raft. A văzut un exemplar din *Primăvara neagră*. L-a scos. Era cel pe care îl dedicase „bunului prieten“.

Când a intrat colecționarul, Henry i-a povestit întâmplarea râzând. La fel de amuzat, colecționarul i-a explicat:

- Da, omul meu era atât de nerăbdător încât i-am trimis exemplarul meu, așteptând între timp să-l primesc pe

acesta, semnat de tine, și să facem schimb altă dată, când va veni la New York.

Henry mi-a spus când ne-am întâlnit:

— Sunt mai derutat ca niciodată.

Când Henry l-a întrebat care fusese reacția patronului la scrierile lui, colecționarul i-a spus:

— O, lui îi place tot. Totul e minunat. Dar cel mai mult îi place narațiunea, povestea, fără prea multă analiză și filozofie.

Când avea nevoie de bani pentru voiaj, Henry mi-a propus să scriu și eu, în acest răstimp. Am simțit că nu voiam să dau nimic original și m-am hotărât să creez un amestec de povești auzite și ficțiune, pretinzând că sunt extrase din jurnalul unei femei. Nu m-am întâlnit niciodată cu colecționarul. El trebuia să-mi citească paginile și să-mi spună ce impresie îi făcuseră. Azi am primit un telefon. O voce mi-a spus:

— E bine. Dar lasă poezia și orice fel de descrieri care n-au legătură cu sexul. Concentrează-te pe sex!

Așa că am început să scriu ironic, să mă distanțez, să inventez și să exagerez atât de mult încât m-am gândit c-o să-și dea seama că de fapt caricaturizam sexualitatea. Dar n-a protestat defel. Am petrecut zile întregi în bibliotecă, studiind *Kama Sutra*, și am ascultat cele mai senzaționale aventuri ale prietenilor.

— Mai puțină poezie, îmi spunea vocea de la telefon, fii exactă.

Dar a simțit cineva vreodată plăcere citind o descriere clinică? Oare bătrânul nu știa că sunetele și culorile ajung în carne prin cuvinte?

În fiecare dimineață, după micul dejun, mă așezam să-mi scriu norma de literatură erotică. Într-o dimineață am bătut la mașină următoarele: „Era odată un aventurier maghiar...” L-am înzestrat cu multe calități: era frumos, elegant, grațios, fermecător, deprins cu meșteșugul unui actor profesionist, cunoștea multe limbi străine, avea geniul intrigii, ieșea

cu ușurință din orice încurcătură și evita ca nimeni altul stabilitatea și responsabilitatea.

Un alt telefon:

— Bătrânul e mulțumit. Concentrează-te pe sex. Lasă poezia!

Asta a declanșat o epidemie de „jurnale“ erotice. Toată lumea își scria experiențele sexuale. Inventate, prinse din zbor, căutate în Krafft-Ebing¹ sau în cărți de medicină. Aveam conversații amuzante. Spuneam o poveste, iar ceilalți erau puși să decidă dacă era adevărată sau falsă. Sau plauzibilă. Era așa ceva plauzibil? Robert Duncan² s-a oferit să experimenteze, să testeze ceea ce noi inventaserăm, să ne confirme sau să ne contrazică fanteziile. Cu toții aveam nevoie de bani, așa că am pariat pe poveștile noastre.

Eram convinsă că bătrânul habar nu avea de beatitudinea, extazul și reverberațiile amețitoare ale actului sexual. Mesajul lui era „taie poezia“. Sexul clinic, golit de toată căldura dragostei – orchestrarea tuturor simțurilor, pipăit, auz, văz, gust; tot acompaniamentul euforic, muzică de fundal, stări, atmosferă, variațiuni –, îl forța să recurgă la afrodisiace literare.

Am fi putut să-i dezvăluim secrete mult mai adânci, numai că ar fi fost surd la ele. Dar într-o zi, când va fi sătul, îi voi spune cum obsesia lui pentru gesturi golite de emoții aproape că ne-a tăiat chefurile de pasiune și cum l-am blestemat pentru că aproape ne-a făcut să depunem jurăminte

1. Richard Freiherr von Krafft Ebing (1840–1902), psihiatru austriac, autorul unui faimos studiu asupra perversității sexuale, *Psychopatia sexualis*. Tot el este cel care a lansat termenul *sadism* (de la celebrul Marchiz de Sade) și pe cel de *masochism* (în legătură cu contemporanul său, Leopold von Sacher).

2. Poet american, a trăit între anii 1919–1988 și i-a cunoscut pe Henry Miller și Anaïs Nin pe când lucra la revista lui James Cooney, *The Phoenix*. Mai târziu a fost una dintre figurile-cheie ale mișcării San Francisco Renaissance.

Aventurierul maghiar

Era odată un aventurier maghiar de o halucinantă frumusețe, de o grație și un șarm irezistibile, înzestrat cu talentele unui actor profesionist, dăruit cu ușurința de a vorbi multe limbi străine, cultivat și deprins cu manierele aristocratice. Sub toate aceste lucruri se ascundea un maestru al intrigilor și al scamatoriilor prin care se strecura dintr-o țară în alta și ieșea din orice încurcătură.

Călătorea în stil grandios, cu cincisprezece cufere pline de cele mai alese haine și însoțit de o pereche de dogi germani. Aerul său autoritar îi adusese porecla „Baronul“. Baronul era văzut în cele mai luxoase hoteluri, în stațiunile balneare și la cursele de cai, în călătorii în jurul lumii, excursii în Egipt și incursiuni prin deșert, în Africa.

Peste tot, devenea centrul atenției femeilor. Asemenea celor mai buni actori, trecea de la un rol la altul pentru a satisface gusturile fiecăreia. Era cel mai elegant dansator, cel mai vivace mesean, cel mai savuros interlocutor în tête-à-tête-uri; naviga, călărea și conducea automobilul. Cunoștea fiecare oraș de parcă ar fi trăit acolo toată viața. Cunoștea toată lumea bună. Nu se întâmpla nimic fără el.

Atunci când era la strâmtoare, se căsătorea cu câte o femeie bogată, îi lua toți banii și fugea din țară. De cele mai multe ori, femeile nu protestau și nici nu se plâneau la poliție. Cele câteva săptămâni sau luni cât se bucurau de el ca soț le lăsau un sentiment mai puternic decât șocul de a se vedea leftere. Pentru câteva clipe, aflaseră ce însemna să-ți crească aripi până la cer, să poți zbura deasupra capetelor mediocre.

Le aducea pe culmile extazului, le urca atât de sus cu vârtejul farmecelor sale, încât despărțirea încă mai păstra ceva din zbor. Părea aproape firesc – nici o parteneră nu-l putea urma în impresionantele-i zboruri de vultur.

Așadar, aventurierul liber, imposibil de prins, sărind din creangă aurită în creangă aurită, aproape a căzut într-o cursă, cursa iubirii omenești când, într-o noapte, a întâlnit-o pe dansatoarea braziliană Anita, într-un teatru peruan. Ochii ei alungiți nu se închideau ca ochii celorlalte femei, ci ca cei ai tigrilor, pumelor și leoparzilor, cele două pleoape întâlnindu-se leneș și încet; parcă însăilate la rădăcina nasului, ele îi făceau ochii să pară înguști, oblăduind ochеadele lascive și piezișe ale unei femei care parcă refuză să vadă ce faci cu corpul ei. Toate astea îi dădeau aerul unei femei care face dragoste, lucru care l-a stârnit pe Baron de îndată ce a întâlnit-o.

Când s-a dus în culise să o vadă, se îmbrăca printre munți de flori; iar spre deliciul admiratorilor care o înconjurau, își ruja sexul fără a le permite să facă un singur gest spre ea.

Când a intrat Baronul, și-a ridicat ușor privirea și i-a zâmbit. Stătea cu un picior pe o măsuță și cu sofisticata ei rochie braziliană ridicată și continua să-și rujeze sexul cu mâinile împodobite de bijuterii, râzând de excitarea bărbaților din jurul ei.

Sexul ei părea o uriașă floare de seră, mai mare decât oricare altul pe care Baronul îl văzuse vreodată, iar părul din jurul lui era abundent și cârlionțat, negru lucios. Ruja aceste buze într-un mod foarte elaborat, ca pe o gură, până când au ajuns ca niște camelii de un roșu sângieru, deschise cu forța, lăsând la vedere bobocul închis dinăuntru, miezul mai pal și mai catifelat al florii.

Baronul n-a reușit s-o convingă să ia cina cu el. Apariția ei pe scenă era numai preludiul muncii pe care o desfășura în teatru. Urma spectacolul pentru care i se dusese vestea în toată America de Sud, când lojile din teatru, adânci, întunecoase și pe jumătate ascunse de perdele, se umpleau

de bărbați din înalta societate, veniți din toate colțurile lumii. Femeile nu erau invitate la un astfel de program de varietăți de înaltă clasă.

Se costumase în rochia scurtă și mulată, care semăna cu un furou și pe care o purtase pe scenă pentru cântecele braziliene, dar nu-și mai pusese șalul. Rochia era fără bretele, iar sânii mari, îmbietori, strânși în corsaj, se bombau oferindu-se aproape în întregime privirii.

Astfel costumată, în timp ce restul spectacolului continua, își făcea rondul prin loji. Acolo, la cerere, îngenunchea în fața câte unui domn, îi desfăcea pantalonii, îi lua penisul în mână împodobită cu bijuterii și, cu o precizie a atingerii, cu o îndemânare și un rafinament pe care puține femei le-au dobândit vreodată, îl sugea până când bărbatul era satisfăcut. Măinile-i erau la fel de active cum îi era gura.

Excitația aproape că îi lăsa fără simțire. Elasticitatea mâinilor ei, varietatea ritmurilor, trecerea de la strângerea penisului în mână la atingerea ușoară a vârfului, de la frecarea întregului membru la mângâierea delicată a părului pubian – toate acestea erau făcute de o femeie extraordinar de frumoasă și de voluptuoasă, în timp ce atenția publicului se îndrepta către scenă. Vederea penisului care pătrundea în gura ei magnifică, printre dinții sclipitori, în timp ce pieptul uriaș îi tresălta, le oferea bărbaților o plăcere pentru care plăteau cu generozitate.

Numărul de pe scenă îi pregătea pentru apariția ei în loji. Îi incita cu gura, cu ochii, cu sânii. Iar pentru bărbați, a fi satisfăcuți, cu muzică și lumină și cântec, într-o lojă întunecoasă, cu perdelele pe jumătate trase, aflată deasupra mulțimii, era o formă de amuzament extrem de picantă.

Baronul aproape s-a îndrăgostit de Anita și a rămas cu ea mai mult decât cu oricare altă femeie. Și ea s-a îndrăgostit de el și i-a născut doi copii.

Dar după câțiva ani a plecat din nou. Obișnuința era prea puternică, obișnuința libertății și a schimbării.

Cuprins

Prefață	5
Aventurierul maghiar	15
Mathilde	22
Internatul	35
Inelul	38
Mallorca	42
Artiști și modele	46
Lilith	71
Marianne	78
Femeia cu vâl	89
Elena	97
Bascul și Bijou	170
Pierre	213
Manuel	237
Linda	241
Marcel	260